

Obdržala si je samo ziat naprstnik, ki je imel majhne luknjice kakor satovje v sosedovem čebelnjaku; pristojal je tako lepo njenim drobnim prstkom. Tega ne bi bila dala od sebe za vse one kronice, ki jih je dala babici. Ta jo bo naučil šivati in postala bo pridna, da jo bo gospod učitelj imel še rajši.

S temi mislimi se je odpravila k počitku. Zaspala je v borni postelji z naprstnikom v roki, srečna in zadovoljna kakor cesarska hči.

Siroti.

*O, odkdaj po svetu mrzlem
begala je tvoja duša
kakor ptička izgubljena —
glej, omagala je vsa.*

*Naj zdaj pride v mojo dušo
kakor ptička zmrzla v gorko
gnezdece, kot dete malo
v krilo mehko k mamici!*

*Tisto gnezdece prehladno
bi ogrelo se za tebe,
tista mamica otožna
bi razveselila se.*

Cvetko Gorjančev.

V noči.

*Skozi okenca na nebu
kukajo krilatci,
vseh očesca so enaka,
saj neba so bratci.*

*Pa med vsemi tam okroglo
okno najbolj sveti,
tam, kjer mati svetlih bratcev
jezna zre po sveti.*

*Ej, vsi smejejo se mami,
ker jih resno gleda —
radi sinov — nagajivčkov
vsa v obraz je blede...*

Tone Rakovčan.

Zvezdica.

*Ko za goro zarja zatisne
zaspane oči,
na nebu zvezdica — znanka
na smeh se drži.*

*Z modrega svoda me vabi
tjakaj v nebo
in tiho mi pravi, kako je
gori lepo...*

*Ko si za goro zarja pomane
zaspane oči,
na nebu zvezdica — znanka
se sama solzi.*

Tone Rakovčan.
